

Katechezy na rok jubileuszowy

Wprowadzenie do Roku Jubileuszowego 2025

Rok Jubileuszowy 2025, rozpoczęty 24 grudnia 2024 roku przez otwarcie Drzwi Świętych w Bazylice św. Piotra, jest czasem niezwykłym. Jego hasło, „Pielgrzymi nadziei”, odzwierciedla naszą wspólną wędrówkę wiary, której celem jest pełne zjednoczenie z Bogiem. Każdy jubileusz jest szczególną okazją, by zatrzymać się w biegu codzienności i uświadomić sobie głębię Bożego miłosierdzia, które jest fundamentem naszego życia chrześcijańskiego.

Rok Święty trwa aż do 6 stycznia 2026 roku, a jego istotą jest pielgrzymowanie – zarówno duchowe, jak i fizyczne – do miejsc świętych, w których możemy doświadczyć odnowy wiary. Wędrujemy nie tylko do sanktuariów i kościołów jubileuszowych, lecz także w głąb siebie, by odnaleźć tam Boga i ponownie zaufać Jego miłosierdziu.

Katecheza I – Znaczenie Roku Jubileuszowego

Rok Jubileuszowy nie jest zwykłym wydarzeniem w Kościele, ale głębokim powrotem do korzeni naszej wiary. Jego idea wywodzi się ze Starego Testamentu, gdzie w Księdze Kapłańskiej Bóg nakazuje: „Będziecie święcić pięćdziesiąty rok, oznajmijcie wyzwolenie w kraju dla wszystkich jego mieszkańców” (Kpł 25,10). Był to czas szczególnej sprawiedliwości społecznej i duchowej – wyzwalamo niewolników, darowano długi, a ziemię zwracano pierwotnym właścicielom. Był to symbol przypomnienia, że wszystko należy do Boga.

W Nowym Testamencie Jezus Chrystus ogłasza w synagodze w Nazarecie „rok łaski od Pana” (Łk 4,19), wypełniając starotestamentowe proroctwa. On sam staje się Bramą, przez którą możemy wejść do życia wiecznego. Od 1300 roku, kiedy papież Bonifacy VIII ustanowił pierwszy rok jubileuszowy, tradycja ta stała się integralną częścią życia Kościoła. Papież Franciszek, ogłaszając Rok Jubileuszowy 2025, podkreśla, że jego celem jest „żywe i osobiste spotkanie z Panem Jezusem, Bramą zbawienia” (*Spes non confundit*, 1).

Ten czas ma dwa fundamenty: pielgrzymowanie i odpust. Pielgrzymka to symbol naszej drogi do Boga, na której przeżywamy momenty radości, ale także trudności, a odpust to wyraz Bożego miłosierdzia, który uzdrawia naszą duszę i przywraca harmonię z Bogiem.

Spójrzmy na to jeszcze raz.

Wyobraźmy sobie starotestamentowy Izrael, gdzie ludzie co pięćdziesiąt lat przerywali codzienne obowiązki, aby ogłosić jubileusz – czas wyzwolenia, pojednania i powrotu do pierwotnej harmonii. Długi były darowane, niewolnicy odzyskiwali wolność, a ziemie wracały do pierwotnych właścicieli. Jubileusz był przypomnieniem, że wszystko, co posiadamy, pochodzi od Boga i do Niego należy. Był to czas radości, ale i refleksji nad tym, jak żyjemy i jak traktujemy innych.

Chrystus, wypełniając tę tradycję, ogłosił w Nazarecie „rok łaski od Pana” (Łk 4,19). Nie mówił jednak o wyzwoleniu zewnętrznym, ale o wolności serca – o wyzwoleniu z grzechu, egoizmu i lęku. To On stał się naszą Bramą Zbawienia. Przechodząc przez tę Bramę, jaką są Drzwi Święte, wkraczamy na drogę duchowej odnowy, która prowadzi do spotkania z Nim.

Rok Jubileuszowy 2025 jest kontynuacją tej tradycji. Papież Franciszek w bulli *Spes non confundit* podkreśla, że nadzieja jest centralnym przesłaniem tego czasu. Nadzieja, która daje siłę, by stawić czoła trudnościom, i która przypomina, że nie jesteśmy sami – Bóg idzie z nami w tej pielgrzymce życia.

Katecheza II – Odpusty w Roku Jubileuszowym

Odpusty są jednym z najcenniejszych darów, jakie Kościół ofiarowuje wiernym, szczególnie w Roku Jubileuszowym. Mogą być porównane do duchowego oczyszczenia, które pozwala nam rozpocząć na nowo naszą relację z Bogiem i bliźnimi. Każdy grzech, nawet po odpuszczeniu w sakramencie pokuty, pozostawia w naszej duszy pewien „śląd”, który wymaga oczyszczenia. Odpusty pozwalają na uzdrowienie tych ran.

Zgodnie z normami Penitencjarii Apostolskiej dar odpustu zupełnego dla siebie lub dla zmarłego będą mogli otrzymać wszyscy wierni spełniający następujące warunki:

1. Trwanie w stanie łaski uświęcającej i wykluczenie wszelkiego przywiązania do jakiegokolwiek grzechu, po przystąpieniu w czasie Roku Jubileuszowego do sakramentu pokuty i pojednania oraz przyjęciu Komunii Świętej.
2. Modlitwa zgodnie z intencjami Papieża.
3. Udanie się na pielgrzymkę do dowolnego Świętego miejsca jubileuszowego i udział w celebracji Mszy Świętej lub innym nabożeństwie liturgicznym.
4. Nawiedzenie kościoła lub miejsca jubileuszowego połączone z chwilą adoracji eucharystycznej lub pobożnym rozmyśleniem, zakończonych modlitwą „Ojcze nasz”, wyznaniem wiary i modlitwą do Najświętszej Maryi Panny.

Dar odpustu będzie można uzyskać w ciągu dnia dwukrotnie, zachowując powyższe warunki, jednak z intencją ofiarowania drugiego odpustu za zmarłego, co wiąże się z przystąpieniem drugi raz tego samego dnia do Komunii Świętej podczas Mszy Świętej.

Wierni, którzy nie będą mogli uczestniczyć z ważnych powodów w uroczystych nabożeństwach, pielgrzymkach i pobożnym nawiedzeniu, będą mogli uzyskać odpust jubileuszowy na tych samych warunkach, jeśli odmówią we własnym domu lub w miejscu, gdzie przebywają z przyczyn niezależnych od nich, modlitwę „Ojcze nasz”, „Wyznanie wiary” w jakiegokolwiek dopuszczalnej formie i inne modlitwy zgodne z intencjami Roku Świętego, ofiarowując swoje cierpienia lub trudności życiowe.

Odpusty możemy także ofiarować za dusze w czyśćcu, pomagając im w drodze do pełni zbawienia. To wyraz naszej wiary w świętych obcowanie i wspólnotę Kościoła, która przekracza granice czasu i przestrzeni.

Przemyślmy to jeszcze raz.

Każdy z nas doświadczył w życiu ciężaru błędów i grzechów. Są chwile, gdy czujemy, że nawet po spowiedzi coś w nas wciąż potrzebuje uzdrowienia – jakby rana po grzechu nadal się nie zagoiła. Odpusty są odpowiedzią na ten stan duszy. Są darem, który Bóg ofiarowuje, abyśmy mogli rozpocząć na nowo, z czystym sercem i nową energią.

Wyobraźmy sobie pielgrzymę, który wędruje do kościoła jubileuszowego. Jego kroki są może ciężkie, ale pełne nadziei. Przychodzi, by przed Najświętszym Sakramentem wypowiedzieć swoje troski i otworzyć serce na Bożą łaskę. W tym momencie dokonuje się coś niezwykłego – Bóg zabiera ciężar doczesnych skutków grzechów, uzdrawiając duszę i ciało.

Warunki uzyskania odpustu nie są skomplikowane, ale wymagają zaangażowania. Wymagają spowiedzi, Komunii Świętej, modlitwy w intencjach Ojca Świętego oraz wykonania aktu pobożności, jak np. pielgrzymka, adoracja czy modlitwa z Pismem Świętym. To nie tylko formalności – to gesty, które pozwalają nam odnowić więź z Bogiem.

Odpusty to także dar, który możemy ofiarować za dusze w czyśćcu. To piękny akt miłości, który przypomina, że jesteśmy częścią wielkiej wspólnoty Kościoła, obejmującej zarówno żyjących, jak i tych, którzy oczekują na pełnię zbawienia.

Katecheza III – Odpust Parafialny w Roku Jubileuszowym

Odpust parafialny w Roku Jubileuszowym jest okazją, by cała wspólnota parafialna zgromadziła się wokół Chrystusa. To nie tylko liturgiczne święto, ale także duchowe przypomnienie, że parafia jest miejscem naszej codziennej drogi do Boga.

W Roku Jubileuszowym odpusty parafialne nabierają szczególnego znaczenia. Są one jak rodzinne uroczystości, w których każdy ma swoje miejsce. Udział w liturgii odpustowej, spowiedź i modlitwa są wyrazem naszej gotowości do odnowy i jedności. Warto zaprosić do udziału w odpustowych celebracjach tych, którzy z różnych powodów oddalili się od Kościoła – jubileusz to szczególny czas powrotu.

Refleksja.

Dzień odpustu parafialnego jest jak rodzinne święto. Wyobraźmy sobie uroczystość w domu – stół nakryty białym obrusem, rozmowy, śmiech i radość z bycia razem. Tak samo w parafii odpust jest czasem, kiedy cała wspólnota gromadzi się, aby dziękować Bogu za Jego obecność wśród nas.

W Roku Jubileuszowym odpust parafialny nabiera jeszcze głębszego znaczenia. To okazja, by przypomnieć sobie, że nasza parafia jest duchowym domem, miejscem, gdzie możemy wzrastać w wierze. Udział w uroczystościach odpustowych to szansa na odnowienie więzi z Bogiem, ale też z sąsiadami, przyjaciółmi i całą wspólnotą.

Zachęcamy, aby tego dnia zaprosić na odpust osoby, które rzadziej uczestniczą w życiu Kościoła. To moment, kiedy możemy być świadkami miłości Boga, dzieląc się radością wspólnego świętowania.

Katecheza na IV – Sakrament Pokuty i Misjonarze Miłosierdzia

Spowiedź w Roku Jubileuszowym jest doświadczeniem szczególnej łaski. To spotkanie z Bogiem, który – jak ojciec z przypowieści o synu marnotrawnym – wychodzi nam naprzeciw, przebacza i przywraca godność. Właśnie w sakramencie pokuty możemy doświadczyć głębi słów Jezusa: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuscicie grzechy, są im odpuszczone” (J 20,22-23).

W Roku Jubileuszowym papież Franciszek przypomina o posłudze misjonarzy miłosierdzia, którzy zostali powołani, aby w imieniu Kościoła rozgrzeszać nawet z najcięższych grzechów. Ich posługa jest znakiem, że miłosierdzie Boże nie ma granic.

Krótką medytacja.

Spowiedź jest często postrzegana jako trudny obowiązek. Ale warto spojrzeć na nią inaczej – jako spotkanie z Ojcem, który, tak jak w przypowieści o synu marnotrawnym, czeka, aby przyjąć nas z miłością. Ojciec nie wypomina synowi błędów, nie stawia warunków – po prostu biegnie naprzeciw, aby go uściskać (Łk 15,20). Tak samo Bóg w sakramencie pokuty przyjmuje nas takimi, jakimi jesteśmy, i obdarza nowym życiem.

W Roku Jubileuszowym szczególną rolę pełnią misjonarze miłosierdzia. Są to kapłani, którzy zostali wyznaczeni przez papieża, aby rozgrzeszać nawet z najcięższych grzechów. Ich posługa przypomina, że Boże miłosierdzie nie ma granic. Warto skorzystać z ich obecności, aby doświadczyć głębi Bożej miłości.

Podsumowanie

Rok Jubileuszowy 2025 to czas, który wzywa nas do duchowego wzrostu, otwarcia na miłosierdzie i pielgrzymowania w wierze. Każda niedziela tego roku może być dla nas krokiem w stronę głębszego

spotkania z Chrystusem – Bramą zbawienia. Niech ten czas będzie dla nas okazją do przemiany życia, nawrócenia i budowania wspólnoty nadziei. Wyruszmy w tę drogę jako „Pielgrzymi nadziei”, ufając, że Pan nas prowadzi.